

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๐

## ตายแบบพระพุทธเจ้า

ไปภูวามเมื่อวานขึ้นนี้ก็ไปจีเรื่องโทรศัพท์มือถือ เรื่องเทวทัต ในวงกรรมฐานของเรายังมีเกาะมีดอนอยู่ ก็มีเราเป็นผู้คอยควบคุมอยู่ ไปก็ไล่เบียดกันเรื่องเหล่านี้แหละ ถ้ามจีเข้าเลยนะ ใครมีไหม ในวัดนี้ใครมี ๆ บอกมาว่าฉันเลย จะไล่หนีเดี๋ยวนี้เลยไม่ให้ยอมมันจะทำลายหมด

หลวงพ่อบุญเดียวแบกทั้งแผ่นดินจะไหวยังงั้น มันอ่อนลง ๆ ภาระยิ่งหนักขึ้น ๆ มาทุกรูปทุกแบบ ข้าวออกเรื่อยออกแจกเป็นจุด ๆ ให้ลูกศิษย์ลูกหาเขาแจกช่วยออกช่องนั้นช่องนี้ เราผู้เดียวไม่ไหวต้องให้ลูกศิษย์ลูกหาออกช่วย จุดไหนสำคัญ ๆ ที่จำเป็นก็เอาไปตามจุด ๆ

ทำบุญให้ทานมันจึงไม่ได้ห้วงหน้าห้วงหลัง ทำทุกอย่างทำอะไรในโลกอันนี้ห้วงหน้าห้วงหลังห้วงยุ่งเหยิงวุ่นวายทั้งนั้นแหละ เมื่อมีการทำบุญแล้ว จิตทำบุญนั้นจะจิตตัดความวุ่นวายยุ่งเหยิง ให้สร้างเสียเวลายังไม่ตาย ตายแล้วก็ไม่เป็นห้วง ไม่ตายก็ไม่เป็นห้วง บุญไม่ห้วงแหละอยู่ในนี้เลย ถ้าภายนอกแล้วห้วงทั้งนั้นแหละ ทั้งห้วงทั้งหวง ตายแล้วเป็นเปรตเฝ้าอยู่นั้นมันมี ในชาติกท่านแสดงไว้ อู๋ย น่าสลดสังเวชนะ ความตระหนี่ถี่เหนียวมันแสดงฤทธิ์ให้เจ้าของนั้นแหละ พุดแล้วมันสลดสังเวชนี้ละ

ฟังซิว่าความตระหนี่ถี่เหนียว สมบัติเงินทองข้าวของมีมากมีน้อยไม่แจกไม่จ่ายไม่ทำบุญให้ทาน หวงไว้ ๆ จะตายก็ยังหวงอยู่ ตายไปแล้วสมบัติเงินทองข้าวของกลายเป็นอาจมให้เจ้าของกิน ฟังซิมันน่าสลดสังเวชไหม นั่นละโทษแห่งความตระหนี่ถี่เหนียว มันมีคุณอะไร บ้าง น่าสลดสังเวชไหมฟังกันให้ตื่นะ ขนาดนั้นละ นอกจากนั้นยังเป็นเปรตเป็นผีมาเฝ้าบ้านเฝ้าเรือน ถ้าหากว่ากรรมไม่หนักมากกว่านั้น ถ้ากรรมหนักมากกว่านั้นก็จมลงในนรกเลย เพราะฉะนั้นการทำบุญให้ทานจึงตัดสิ่งเหล่านี้ออกได้ทั้งนั้น ๆ แหละ ไม่มีอะไรตัดได้ ตัดสิ่งที่ไม่พึงปรารถนาเหล่านี้

มีบุญเท่านั้นตัดได้ เอ้า แบ่งกินแบ่งทานจึงเรียกว่าเป็นมนุษย์ฉลาด มีแต่กินไม่ได้ทานก็ไม่ได้นะ มีแต่ทานไม่ได้กินยังพออยู่จะว่ายังไง อ้าวมันอึดหัวใจนี้ละ หลวงตาเล่าให้ฟัง เราอึดใจของเราเราอยู่ในภูเข ไม่กินข้าวก็วันข้างหัวมัน ภวานาขัดกันกับกิเลส ขัดกับกิเลสจนกระทั่งชาวบ้านเขาดีเกราะประชุมเขาว่าเราตายแล้ว เราอุ้งใจอยู่ที่นี่เราไม่ได้ห้วงอะไร แต่เขาเป็นห้วง เราเขาว่าเราจะตาย แต่เราไม่ได้ห้วงเราว่าเราจะตาย เราชมสมบัติภายในของเรา นี่มันสง่างามเหมือนจะเหาะเหินเดินฟ้าภายในใจ นั้นเห็นไหมท้องปากจะตายแต่หัวใจไม่ได้เป็นอย่างนั้น

ดีดฝั่ง ๆ ๆ นั้นละจึงเอาอันนี้ละมาเป็นสักขีพยานให้พี่น้องทั้งหลายทราบ

ธรรมะพระพุทธเจ้าเป็นสิ่งที่มฤตม์มีเดชมากถ้าปฏิบัติตาม แต่นี้ไม่ค่อยปฏิบัติตามกัน นะชิ ชาวพุทธเรามีแต่ลมปากเฉย ๆ ใครถามก็ว่าถือศาสนาพุทธ ๆ อยู่ในท้องแม่งยังไม่ได้ตก คลอดออกมาถือว่าศาสนาพุทธ ออกมาจากคำปากแม่ มันเป็นอย่างนั้นนะ บทเวลาให้ปฏิบัติไม่ ปฏิบัติ ไม่มีจริงมีจังอะไรก็ไม่มี ความแน่นหนาแน่นคงภายในใจของคนเรา ความแน่นหนามันคงทั้งหมดอยู่กับความดีนะ ไม่ได้อยู่กับสิ่งทั้งหลายนะ พิจารณาให้ดี

บุญกุศลเวลาเราสร้างพอเต็มที ๆ แล้วมันถึงขั้นพอ เหมือนน้ำเต็มแก้ว เวลาพอแล้ว เต็มแก้ว เอน้ำมหาสมุทรมาก็ไม่อัศจรรย์ เอน้ำบ่อน้ำบึงที่ไหนมาก็ไม่อัศจรรย์ เพราะเต็ม แก้วแล้ว ถ้ายังไม่เต็มยังหิว เห็นอันนั้นมันคว่ำเห็นอันนี้มันคว่ำ พอมันเต็มเต็มที่แล้วไม่หิว เอา อะไรมาก็ไม่หิว เอาอะไรมาก็ไม่อัศจรรย์เพราะพอแล้ว นั้นละคำว่าพอแล้วจึงไม่มีอะไรเสมอคำว่าพอแล้ว นิพพานแปลว่าพอแล้ว สร้างให้มันถึงเมืองพอชิในหัวใจของคนเรา เมื่อพอแล้วเป็นอย่างนั้นแหละ

ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า ทูลถามอะไรเป็นของอันเดียวกัน น้ำเต็มแก้วอย่างเดียวกันถามกันทำไม มองดูเต็มแก้วแล้วแก้วไหนก็เต็มอย่างเดียวกันแล้วถามกันหาอะไร แก้วนี้เต็ม แล้วทำไมเป็นอย่างนั้นทำไมเป็นอย่างนี้ไม่เคยมี เต็มแล้วต้องเต็มแล้ว พระพุทธเจ้าก็ همینที่ แสนกัลลัน ๆ พระองค์ไม่ต้องไปทูลถามท่าน เป็นของอันเดียวกัน นั้นละให้รู้ในหัวใจนั้นชิการ ปฏิบัติธรรม มาพูดโก้ ๆ เก้ ๆ เฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร ให้มันเห็นในหัวใจเจ้าของนั้นชิ พระพุทธเจ้าสอนลง สนฺทิฎฐิโก ให้รู้เองเห็นเองนั้นแหละถนัดชัดเจนดีท่านว่า ดีกว่าไปถามคนอื่น ดีกว่าคนอื่นมาบอก ให้เราเห็นชัดเจนชิ

ศาสนาพระพุทธเจ้าเป็นตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน แต่พวกเรามาทำเป็นกระดาดเศษ ไปหมด หนังสือก็เรียน เรียนมาได้แต่ความจำ ความจริงไม่มีในหัวใจก็ร้อนเหมือนไฟนั่นแหละ ถ้าความจริงมีอยู่ในหัวใจมากน้อยแล้วเย็นคนเรา เย็น ๆ ฟาดให้มันเต็มแก้วชิ น้ำ พอแล้วอยู่ ไหนสบาย ตายเมื่อไรว่าพร้อมก็ยังไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย ว่าพอแล้วตายเมื่อไรก็ได้ พอแล้ววั้น พอ นั้นชิผู้ปฏิบัติธรรมให้มันเห็นอยู่ในหัวใจเจ้าของนั้นชิ พระพุทธเจ้าเห็นในหัวใจ พระสาวกทั้งหลาย ครูบาอาจารย์ที่ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเห็นในหัวใจ เต็มในหัวใจแล้ว ก็สด ๆ ร้อน ๆ เหมือนกันกับพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่นั่นแหละ ไม่ผิดแปลกอะไร ธรรมอันเดียวกัน ก็เลสประเภทเดียวกัน ฟาดมันม้วนเสื่อลงไปหมดแล้วไม่มีอะไรมากวนใจ นั่นแหละ แสนสบาย อยู่ในใจนี้แหละ

นี่เคยประกาศ จวนตัวเข้ามาเท่าไร มันจะไม่ได้เรื่องได้ราวพวกหนูหนวกตาบอด ว่าชัด ๆ

อย่างนี้ ใครจะว่าเราอวดเราโอ้เราไม่เคยสนใจกับสิ่งเหล่านี้ ธรรมต่างหากเป็นสิ่งที่เราสนใจ เราแย็บออกมา ๆ จวนจะตายแล้วแย็บ แต่ก่อนไม่แย็บ หูหนวกตาบอด เขาว่างูก็งูกับเขา เขาว่าปลาก็ปลากับเขา อ้อ ๆ ออ ๆ ไปกับเขาอย่างนั้นแหละ ที่นี้เทศน์ไปเทศน์มาเทศน์ขนาดไหน เอาจนกระทั่งหมดไส้หมดพุงมันก็ยังไมรู้อะไรแล้วทำอย่างไร

เลยต้องเอาตัวออกประกันปั๊งเลยเถียว ประกันปั๊งว่ายังงิ ตายแล้วไม่ต้องนิมนต์พระมา กุสลา ธมฺมา หลวงตาบัวตาย บอกอย่างนี้เลย บอกให้ตรงเป้งเลยเถียว ตายอย่างอาจหาญ ตายอย่างชาญชัย ตายอย่างจรวดดาวเทียม พระพุทธเจ้าตายแบบไหนเราจะตายแบบนั้น พระสาวกอรหันต์ตายแบบไหนเราจะตายแบบนั้น ไม่ตายแบบอื่น เราสอนเราก็สอนด้วยความถึงใจ การปฏิบัติตัวของเราก็ถึงใจ ขนาดเขาแตกบ้านแตกเมืองไปดู ว่าเราตายแล้วในป่าในเขา เวลาพ่อแม่ครูจารย์มรณภาพลงไป หมู่เพื่อนก็เกาะพริบมาตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งบัดนี้ แล้วมันบกพร่องไปตรงไหนในหัวใจของเรา

ดูหัวใจเจ้าของนั้นซิ อย่าไปดูหัวใจคนอื่น ไปตำหนิคนนั้นไปเกลียดคนนี้ ไปชังคนนั้น ไม่เกิดประโยชน์อะไร มีแต่เข้าเนื้อเจ้าของทั้งนั้น ดูเจ้าของมันบกพร่องตรงไหนดูเจ้าของ ช่อมเจ้าของลงไปให้เต็มที่แล้วพอแล้วเท่านั้นพอ ไม่มีอะไรที่จะสงสัยอีกแล้ว นี่จะให้อสอนไปถึงไหนหมดลมหายใจแล้วมันก็ตายได้นี่นะ เรายังไม่หมดลมหายใจให้ทำนะ อย่ามางู ๆ ปลา ๆ อยู่เฉย ๆ อย่าเป็นบ้าตื่นยศตื่นลาภ ตื่นสมบัติเงินทองข้าวของ มันเป็นแร่ธาตุต่าง ๆ เท่านั้นแหละ ทั้งกองเกลื่อนอยู่เฉย ๆ ตายแล้วเอาไปไม่ได้สิ่งเหล่านี้ละ บุญกุศลต่างหากเป็นสิ่งที่พอตัดความห่วงใยทั้งหมด คือบุญกุศล สร้างให้พอ สังขารร่างกายก็หามาให้มันกินอย่าให้มันอดมันอยาก ส่วนใจก็หาอรรถาธรรมเข้าสู่ใจอย่าให้อดให้อยากขาดแคลนเหมือนกันแล้ว อยู่ในโลกนี้ก็อาศัยเรื่องธาตุขันธ์ไปชั่วกาลชั่วเวลา เวลาตายแล้วหัวใจของเรานี้มันพอแล้วนี่ แสนสบายเท่านั้นละ

นี่มันกุดตัวเข้ามา ๆ เราไปวัดนั้นไปวัดนี้ จั้ววัดนั้นจั้ววัดนี้ เตี้ยวนั้นนะ เตี้ยวนี้นี้ศาสนากำลังถูกพวกพุทธบริษัทเรานี้แหละเป็นผู้ทำลายศาสนาเวลานี้ละ เราอยากจะพูดว่าพระเป็นอันดับหนึ่งเป็นผู้ทำลายศาสนาเวลานี้ วัดกำลังจะร้าง วิฑู วิฑีโธ เทวทัต โทศัพทที่มีมือถือกำลังตีเข้าในวัดในวาเวลานี้แหลกหมด เราไปตระเวนตามสายพ่อแม่ครูจารย์มัน มีไหมวัดนี้มีไหม อันนั้นมีไหม โทศัพทเทวทัตมีไหม วิฑีโธมีไหม โทศัพทที่มีมือถือมีไหม วัดนี้ ๆ องค์ไหนมี โล่ออกจากวัดเวลานั้นเลย ขับนีจากหมู่จากเพื่อนไม่ให้ร่วมอุโบสถสังฆกรรมจะว่าอะไร

ของสิ่งเหล่านี้เป็นของทำลายแท้ ๆ สิ่งทำลายที่สุดคือตัวนี้เองทำลายศาสนา ทำลายไปมากเข้า ๆ วัดวาอารามศาสนานี้ร้างหมด ทำไมจึงร้าง พระอยู่ไม่ได้ชี เพราะอะไรพระถึงอยู่ไม่ได้ ไม่มีคนเขาใส่บาตรก็อยู่ไม่ได้ละชี วัดก็ร้างนะชี อันนี้เองไปทำลายนะ เวลานี้กำลังเข้า

ทำลาย เราจึงเทศน์เป็นที่หนึ่งสิ่งเหล่านี้ กุฏิไหน ห้องไหน ๆ ไม่มีอันนี้ไม่ได้ไม่ทันสมัย ไม่เป็น พระจรววดาวเทียม นี่ละวัดจะร้างเพราะอันนี้เองเวลานี้ ดูเอา วัดร้าง ศาสนาเสื่อม เสื่อมอะไรดู เอาซิ ดูตามนั้นซิ พุดแล้วเราสลดสังเวชนะ

นี่สอนหมู่เพื่อนมาก็เต็มเม็ดเต็มหน่วย พระเณรเราก็สอนเต็มพุงของเราไม่มีอะไรเหลือเลย ออกทางหนึ่งสื่อก็ออก ถอดออกจากพุงของเราออกไป ถอดจากเทป เทปก็ออกจากพุงของเราออกไป เดียวนี้ก็กำลังออกจากพุงของเราพุดอยู่นี้ มันหมดแล้วเวลานี้จะไม่มีอะไรเหลือแล้วนะ เพราะความเมตตาสงสาร ไปที่ไหน ๆ เราไปด้วยความเมตตาสงสารทั้งนั้น เราไม่ได้หวังอะไรในสามแดนโลกธาตุนี้ เม็ดหินเม็ดทรายหนึ่งจะมาติดในหัวใจเราไม่มี ถ้าหัวใจโลกแล้วติด

หัวใจโลกเป็นยังงี้ สงสาร ไปด้วยความสงสาร ไปด้วยความเมตตา ไม่หวังอะไรทั้งนั้น ในโลกอันนี้ เราพอแล้วทุกอย่างเราไม่หวังอะไรแล้ว เพราะฉะนั้นเราถึงกล้าพุดละซิเวลาหลวงตาบัวตายอย่างนิมนต์พระมา กุสลา ธมฺมา ให้มันยุ่งท่านนา พระองค์มา กุสลา ธมฺมา ก็ไม่ทราบว่าจะรู้ กุสลา ธมฺมา หรือไม่รู้ก็ไม่ทราบนะ หรือมา กุสลา ธมฺมา กลัวยหอมอยู่ไหนาก็ไม่ทราบนะ เราไม่ได้เชื่อนักนะพระก็ดี พระสมัยปัจจุบันนี้เราไม่ค่อยเชื่อแหละ เราพุดจริง ๆ อย่างนี้นะ ปฏิบัติมาพอในหัวใจเต็มหัวใจแล้วก็ดูละซิทำไมจะไม่รู้ หัวใจมีอยู่ ใจเป็นนักรู้ มันควรรู้-รู้ ควรดำหนิ-ดำหนิ ควรชม-ชม

วันไหนก็ได้เทศน์ทุกวัน ๆ จะว่ายังงี้ ตื่นตามาเข้าแทนที่จะดูเจ้าของ เราบกพร่องอะไรบ้างไม่ได้ดูนะ มันดูโลก ควรจะสงเคราะห์ที่ไหนก่อน ๆ ที่ไหนหลัง ใจวิ่งไปโน่น เจ้าของก็เอาออกแจก ให้คนอื่นเขาช่วยออกแจกด้วย แจกทางโน้นแจกทางนี้ ให้ลูกศิษย์ลูกหาญาติโยมไปแจกช่วย ให้พระไปแจกช่วย บางทีก็โยนไปใส่วัดนั้น ทุ่มไปใส่วัดนั้นให้วัดนั้นไปแจกให้ ไปทุ่มใส่วัดนี้ให้วัดนี้ไปแจกให้ ให้คนนั้นช่วยคนนี้ช่วย ก็เพราะความเมตตาสงสารเท่านั้นแหละไม่ได้เพราะอะไรนะ เราไม่มีอะไรในหัวใจเรา มันหมดเสียทุกสิ่งทุกอย่างแล้วพุดให้มันชัด ๆ อย่างนี้ใครยังไม่เคยฟัง-ฟังเสีย

นี่ก็ได้ปฏิบัติมาได้ ๔๗ ปีเต็มปั้งเลย เปิดโลกธาตุมาตั้งแต่บัดนั้นมาแล้ว พอแล้วทุกอย่างตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งบัดนี้ ไม่มีอะไรคำว่าบกพร่องต่อไป นอกจากหัวใจโลกเท่านั้น เราจึงได้ตั้งใจสงเคราะห์สงหาด้วยความเมตตาสงสาร ใครจะเอาก็เอา ใครไม่เอาก็จมไป อย่างนั้นซิขึ้นเวทีมันต้องเปรี้ยง ๆ ลงจากเวทีแล้วก็เป็นคนธรรมดาไม่มีอะไร เฉย

เราจะตายเพราะคนนี่ละ เสือโคร่ง เสือเหลือง ยักษ์ ผี เขาว่าน่ากลัว เป็นสัตว์น่ากลัว เป็นสัตว์อันตราย มันไม่ได้เป็นอันตรายต่อมนุษย์นะ มนุษย์นี่เป็นอันตรายแท้ ๆ กวนตลอด

เวลาตั้งแต่เข้ามายันคำ ๆ นี้ละมนุษย์เป็นอันตรายไม่เห็นพูดกันบ้าง พูดกันบ้างซิ มีไหมมนุษย์  
อันตราย โห มันกวนเอาแท้ ๆ นะไม่มีวันมีคืน ออกมาศาลาไม่ได้ ออกมามันรุมเอาหลงทิศไป  
นู่นนะจะว่ายังไง มันหลายนะเต็มอยู่ที่นี่ กลางวันเต็มอยู่ที่นี่ โน่น รดจอดอยู่ข้างนอกตัวมาแอบอยู่  
ข้างใน พอเราออกมาพริบเลย เราจะตายสู้ไม่ได้ก็หนีเท่านั้น ไม่เหมือนแก่นะเจ้าของอ่อนลง  
ภาระมากขึ้น ๆ

ทีนี้ให้พร